

lertid ikke Hensyn til, og det kan den muligvis ikke tage Hensyn til; men saa skal man blot ikke gøre Forsøg paa at fremstille Sagen, som om det ingen Betydning har, ja, som om Husmændene endog-saa i særlig Grad har tjent derved; thi efter det ærede Medlem fra Rønnes Forklaring maatte Forholdet være det, at jo mere man skulde købe, des større blev Fortjenesten.

Jeg vil i denne Forbindelse tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister. Ovre i Vestjylland, hvor Jorderne er forholdsvis tarvelige, og Besætningerne som Følge deraf smaa i Forhold til Arealets Størrelse, kan den animalske Gødning ikke nær slaa til, og der skal som Følge deraf indkøbes ret betydelige Mængder Kunstgødning. Kunde der ikke gøres noget for, at vi kunde faa den Kunstgødning, vi skal bruge i saa stor Udstrækning, noget billigere, end vi for Tiden kan faa den. Kunstgødning er jo steget fra 30 til op imod 50 pCt., og da vi, som jeg sagde før, skal bruge overordentlig store Mængder deraf paa de udstrakte Arealer i Vestjylland, vil enhver kunne forstaa, at det spiller en meget betydelig Rolle, om der kunde gøres noget for, at disse Gødningsstoffer blev tilført paa en billigere Maade. Jeg har i Bladene set, at der har været Bestræbelser fremme i den Retning, men jeg er ganske ukendt med Resultatet.

Jeg vil benytte Lejligheden til at udtale min Glæde over, at man nu med Hensyn til Ernæringsspørgsmaalet synes at være kommet over det døde Punkt. Det ser ud til, at man er ved at faa det ind i en Gænge, som kan være tilfredsstillende ikke alene for de stridende Opfattelser her i Tinget, men, hvad der er langt vigtigere, ogsaa for de ubemidlede, for de Medlemmer af vort Samfund, som trænger til al den Støtte, de kan faa under disse vanskelige Forhold. Det er for saa vidt glædeligt, at der netop nu synes at være opnaaet Enighed, som disse Stridigheder om, hvorledes man skal skaffe Føden til dem, der ikke selv kan skaffe den, i Virkeligheden i det lange Løb ikke er særlig opmuntrende. Jeg lægger med Glæde Mærke til, at man ved de Bestemmelser, som nu er truffet, har taget Hensyn til os ovre i Vestjylland; man har taget Hensyn til den letvægtige Rug derigennem, at man har gjort Fradragene mindre for den lavere hollandske Vægt. Det er vi naturligvis taknemmelige for, og jeg vil gerne her udtale min Paaskønnelse deraf og Tak derfor. Lad

mig endnu tilføje, at det, der er sket, dog ikke er nok. Der maa tages hurtigt og kraftigt fat for at løse Spørgsmaalet, saaledes at der snarest muligt kan blive Tale om at bringe Hjælp til Smaafolk. Det maa ordnes saaledes, at Smaafolk kan faa Brød, Mælk, Kartofler, Flæsk og Ildebrændsel til rimelige Priser. Der tjenes jo mange Penge ind til vort Land, derom er vist alle enige, men naar det er Tilfældet, er det ganske uforsvarligt, og vi kunde i Virkeligheden slet ikke være det bekendt, om det skulde kunne siges, at der var nogen i vort Land, som maatte sulte og fryse. Der maa derfor hurtigst muligt tages fat paa disse Spørgsmaal ikke alene af Stat og Kommune i Fællesskab — jeg indrømmer, at det er det vigtigste, thi de magter dog mest —, men alle, ogsaa de private, som er i Stand til at yde Bidrag til Løsningen af dette Spørgsmaal, paahviler det snarest muligt og i størst mulig Udstrækning at bidrage deres til, at der ikke skal blive Nød i vort Land.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne for i Dag.

Næste Møde holdes Mandag den 25. Oktober Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1916 til 31. Marts 1917.

Mødet hævet Kl. 4.

14de Møde.

Mandag den 25. Oktober Kl. 1.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1916 til 31. Marts 1917.

Forhandlingen genoptoges.